

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **STK VYŠKOV s.r.o.**, se sídlem Olomoucká 45, Vyškov, zastoupeného JUDr. Emilem Jančou, advokátem se sídlem Sartoriova 60/12, Praha 6 - Břevnov, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor schvalování vozidel a předpisů**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, zastoupenému JUDr. Miroslavou Srbovou, advokátkou se sídlem Korunní 104, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2004, č. j. 32/2004-150-STK3/7, ve věci odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2010, č. j. 6 A 97/2010 – 182,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2004, č. j. 32/2004-150-STK3/7. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto

odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 1. 2004, č. j. JMK 35103/2003 OD/Di, o odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle § 59 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Stěžovatel dle uvedeného rozhodnutí závažným způsobem porušil povinnosti stanovené v § 47 a § 48 citovaného zákona tím, že vykazoval provedení technických prohlídek vozidel, aniž by tyto vozidla byla k technické prohlídce skutečně přistavena.

Napadeným rozsudkem shledal městský soud žalobu podanou proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

Dle městského soudu je výrok napadeného rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu, jednoznačný a splňuje požadované náležitosti podle § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Z odůvodnění je zcela zřejmé, že odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly bylo důsledkem provádění technické kontroly, aniž by bylo vozidlo k jejímu provedení přistaveno, čímž došlo k porušení všech povinností, které stěžovateli ukládal zákon o podmínkách provozu vozidel v ustanovení § 47 a § 48. Tato ustanovení, jakož i ustanovení, podle kterého správní orgán rozhodoval (§ 59 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel), jsou ve výroku rozhodnutí správního orgánu obsažena, dle městského soudu by bylo nadbytečné tyto všechny povinnosti ve výroku výslovně zmiňovat.

Obdobně shledal městský soud nedůvodnou námitku, dle které povinnost přistavení vozidel k technické prohlídce vozidla ze zákona o podmínkách provozu vozidel nevyplývá. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že citovaný zákon přímo nestanoví povinnost vozidla do stanice technické kontroly přistavovat, nelze než logickým výkladem konstatovat, že aby mohla být kontrola provedena, musí být vozidlo ke kontrole přistaveno, což ostatně vyplývá i z prováděcích předpisů (konkrétně vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel).

Městský soud současně s odkazem na dikci ustanovení § 59 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel konstatoval, že k odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly je třeba závažné nikoli opakované porušení povinností stanovených uvedeným zákonem. Nepřistavením vozidel k technické prohlídce došlo podle názoru městského soudu k závažnému porušení povinností stěžovatele,

toto porušení nebylo možno zhojit ani prostřednictvím opakované technické prohlídky ve smyslu § 82 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel. V tomto směru soud navíc poukázal na to, že v projednávané věci nejde o překontrolování hodnot technické prohlídky, ale podstatou věci je to, zda kontrolovaná vozidla byla fyzicky přítomna své kontrole v areálu stanice technické kontroly provozované stěžovatelem.

Městský soud dále připomněl, že v téže věci již dvakrát rozhodoval, a to rozsudky ze dne 31. 3. 2005, č. j. 6 Ca 167/2004 - 64, a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6 Ca 27/2007 - 133. V obou případech napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť měl za to, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci s tím, že nebylo prověřeno, zda technická kontrola vozidel nebyla provedena v jiný (předcházející) den, než proběhla kontrola provozovny stěžovatele. Posléze citovaný rozsudek městského soudu však Nejvyšší správní soud zrušil na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2009 - 163 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako všechna dále zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně jím uplatněného liberačního důvodu, dle kterého v den prohlídky vozidel nemohl být protokol o jejich prohlídce vyhotoven z důvodu výpadku počítačové sítě. Neuvedl totiž věrohodnou skutkovou verzi případu, která by byla způsobilá stát se předmětem dalšího dokazování a případně vyvrátit správnost zjištění učiněného správními orgány obou stupňů. Za této situace pak nebylo nutné provádět další důkazy spočívající v ověření, zda vozidla, u nichž stěžovatel vykázal provedení technické prohlídky dne 4. 12. 2003, nebyla kontrolována v jiný den, konkrétně den předcházející, tj. 3. 12. 2003.

Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl městský soud vázán, a proto vyhodnotil jako nedůvodnou námitku stěžovatele, dle které bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Pro úplnost navíc odkázal na protokol o kontrole, kterým bylo jednoznačně prokázáno, že u předmětných vozidel dne 4. 12. 2003 technická kontrola provedena nebyla, neboť tato se v areálu stanice technické kontroly vůbec nenacházela.

V kasační stížnosti stěžovatel jako důvody jejího podání uvedl ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., k nimž v podrobnostech konstatoval následující.

Předně poukázal na to, že může-li dle zákonné úpravy odejmout správní orgán licenci – oprávnění k provozování stanice technické kontroly – jen za závažné porušení zákonného ustanovení, je třeba toto ustanovení přesně ve výroku rozhodnutí specifikovat s uvedením zákonné úpravy a konkrétního adresného ustanovení, které bylo porušeno, což se v daném případě nestalo. Správní orgán ve svém rozhodnutí odkázal na porušení § 47 a § 48 zákona o podmínkách provozu

vozidel s tím, že stěžovatel vykazoval provedení technických prohlídek vozidel, aniž by tato vozidla byla k technické prohlídce skutečně přistavena. Povinnost skutečně přistavit vozidlo na určité místo a v určitém čase však v uvedené právní normě není upravena. Není tedy známo a natož prokázáno, jaké konkrétní povinnosti uvedené v obou citovaných ustanoveních měl stěžovatel porušit Podle stěžovatele tak v rozhodnutích obou správních orgánů chybí konkrétní vymezení toho, za co je postižen a proti čemu by se měl vlastně bránit a navrhovat důkazy, což znemožnilo jeho účinnou obranu na straně jedné a na straně druhé to také znemožnilo posoudit správnímu orgánu závažnost porušení povinností stěžovatele.

Městský soud v napadeném rozsudku jako důvod postihu označil provedení technické kontroly, aniž by bylo vozidlo k jejímu provedení přistaveno. Základem je tedy prokázání toho, zda vozidla byla k technické prohlídce přistavena. Naproti tomu Nejvyšší správní soud označil jako pochybení stěžovatele, za které byl postižen, něco jiného, totiž, že stěžovatel vykázal provedení technických kontrol celkem 12 vozidel dne 4. 12. 2003, aniž by vozidla toho dne zkontroloval. Samo odlišné hodnocení toho, za co byl stěžovatel postižen ze strany uvedených soudů tak signalizuje, že námitka vágnosti a neurčitosti výroku správního rozhodnutí je správná.

Za této situace dle stěžovatele nelze ani posoudit závažnost jeho jednání, jak již bylo zmíněno výše. Odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly je tak razantní zásah do majetkové a existenční sféry stěžovatele a v tomto směru je proto třeba vzít v potaz, že pokud by stěžovatel zkontroloval předmětná vozidla jiný den (což se dle jeho tvrzení také stalo dne 3. 12. 2003), jistě by se nejednalo o tak závažné porušení povinností, aby následovalo likvidační odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Stěžovatel proto namítá, že se žádného závažného porušení povinností ve smyslu § 59 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel nedopustil a jeho aplikaci v projednávaném případě navíc zpochybnil též tím, že se nejednalo o opakované porušení právních povinností. To, že se citované ustanovení aplikuje teprve při opakovaném porušení právních povinností, je dle stěžovatele dílem nejen jazykového výkladu, ale především výkladu systematického a logického. Jedná se o tak intenzívní zásah ve vztahu k postiženému subjektu, který není možný aplikovat hned při prvním podezření, navíc neprokázaném a postaveném na soustavném odmítání provedení důkazů, které se přímo z logiky věci nabízely, byly k dispozici a stěžovatel jejich provedení navrhl.

Zjištění správních orgánů tak není postaveno na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu věci a stěžovatel považuje za nevysvětlitelné, proč nebyly provedeny navrhované důkazy, konkrétně svědecké výpovědi zaměstnanců stěžovatele, řidičů a uživatelů dotčených vozidel nebo proč nebyly opakovány technické prohlídky jejich vozidel, aby se potvrdilo nebo vyvrátilo, zda protokoly o

jejich technických prohlídkách odpovídají skutečnosti. Dle stěžovatele se jednalo o zcela objektivní a nikým neovlivnitelné důkazy, které nebyly provedeny. V projednávané věci proto zůstávají značné a nepřekonatelné rozpory, které nebyly překonány ani napadeným rozsudkem a které by v případě provedení navrhovaných důkazů prokázaly v podstatě pouze administrativní pochybení, jež nemůže mít takový vliv na bezpečnost silničního provozu, aby dosahovalo intenzity potřebné k odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly.

Zmíněné administrativní pochybení, na kterém stěžovatel staví svoji obranu, mělo spočívat v tom, že k faktickému provedení technických prohlídek předmětných vozidel došlo dne 3. 12. 2003 a že z důvodu zhroucení počítačového systému byly protokoly o technických prohlídkách vyhotoveny až následujícího dne 4. 12. 2003, kdy proběhla kontrola ze strany správního orgánu. Toto však správní orgány označily za účelové a nevěrohodné tvrzení stěžovatele s tím, že o chybě v počítači neinformoval kontrolní orgán ihned, záznamy o fyzických kontrolách vozidel předložil až za 3 týdny atd. K tomuto tvrzení o údajné pasivitě stěžovatel v závěru kasační stížnosti poukázal na to, že mu byla znemožněna účinná účast na řízení a že bezprostřední vysvětlení odpovědných osob v dané věci zmařil sám správní orgán, resp. kontrolní pracovník, který nevyčkal ani vysvětlení ze strany operátorky J. B. ani návratu jednatele stěžovatele, kterému nedoručil kontrolní protokol.

Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odvolací orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na relevantní právní úpravu a v dalším se věnoval především otázce zjištění skutečného stavu věci. Podle jeho názoru není pochyb o tom, že stěžovatel porušil povinnosti stanovené mu právními předpisy tím, že vystavil protokoly o provedení technické prohlídky vozidel s datem jejich provedení dne 4. 12. 2003, přestože tento den technickou prohlídku všech dvanácti vozidel neprováděl; ostatně tuto skutečnost stěžovatel ani nepopírá. Popírá však, že by předmětná vozidla nebyla do stanice technické kontroly přistavena vůbec a tvrdí, že se tak stalo v předcházející den, tj. 3. 12. 2003. Pokud by však byla technická kontrola skutečně prováděna v tento den, musel by i protokol o technické prohlídce zpracován k tomuto dni a stěžoval by musel disponovat záznamy o prohlídce vozidel s datem 3. 12. 2003. V den kontroly se však ve stanici technické kontroly nacházely jen protokoly o provedení pravidelné technické prohlídky s datem 4. 12. 2003, přičemž není pochyb o tom, že tento den předmětná vozidla do stanice technické kontroly přistavena nebyla a stěžovatel nebyl schopen v den kontroly vzniklou situaci vysvětlit a předložit záznamy závad, přestože jen na jejich základě mohl protokoly o technické prohlídce vystavit. Veškerá následná tvrzení stěžovatele tak nelze než považovat za zcela účelová, včetně toho, že nefungoval počítačový systém, neboť jak záznamy tak i protokoly o provedení technické prohlídky mohou být zpracovány ručně a

následně s uvedením skutečného data provedení technické prohlídky zaneseny do počítačového systému.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Přípustnost kasační stížnosti je však vázána i na její důvody. Městský soud rozhodoval o věci znovu poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, což se v daném případě stalo poprvé na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 7 As 59/2005 - 119, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu nebylo zřejmé, jakými úvahami se řídil při utváření závěru o nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu věci; podruhé se tak stalo opět ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2009 - 163, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky spočívající v tom, zda rozhodující správní orgány měly provést další důkazy za účelem přesného a úplného zjištění skutečného stavu věci.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Možnost stěžovatele napadnout nové rozhodnutí městského soudu tak byla omezena citovaným ustanovením. K této otázce se vyslovil i Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (dostupný na http://nalus.usoud.cz, stejně jako i další zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu), dle něhož je tímto zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

V projednávané věci stěžovatel námitku nerespektování závazného právního názoru neuplatnil. Naopak vytýká napadenému rozsudku městského soudu závěr, který zaujal v důsledku vázanosti kasačním rozsudkem a který spočívá v tom, že ze strany správních orgánů nebylo nutné provádět další důkazy, neboť stěžovatel neuvedl věrohodnou skutkovou verzi případu, která by byla způsobilá stát se předmětem dalšího dokazování.

Tento závěr městského soudu zcela koresponduje se závěrem obsaženým ve druhém zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu a úvahy, které na toto téma stěžovatel rozvádí v kasační stížnosti, jsou tedy pouze polemikou s již jednou vysloveným právním názorem zdejšího soudu. Vázanost tímto právním názorem je

přitom prolomena pouze v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů, nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénum či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publikované pod č. 1723/2008 Sb. NSS.

O takový případ se však v projednávané věci nejedná, a proto je kasační stížnost v té části, v níž brojí proti nezjištění skutečného stavu věci v důsledku neprovedení dalších (navržených) důkazů, nutno považovat za nepřípustnou.

Pouze pro úplnost lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění ve shora citovaném rozsudku ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2009 - 163, dle kterého je zřejmé, že účast na daném správním řízení nebyla stěžovateli nijak znemožněna; naopak bylo pouze a jenom na něm, jakým způsobem a kdy podá k nastalé situaci autentické vysvětlení, které by bylo možno považovat za věrohodné. Skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s předmětem kontroly (zde: dodržování povinností při provádění technické prohlídky silničních vozidel), který je proto nutno pokud možno bezprostředně konfrontovat s kontrolními zjištěními za účelem případného přijetí vysvětlení ze strany kontrolované osoby (stěžovatele). K takovému vysvětlení však v projednávaném případě nedošlo a posléze nabízené vysvětlení stěžovatele bylo vyhodnoceno jako nevěrohodné, což bylo podrobně popsáno právě ve shora uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V části týkající se těchto otázek je proto kasační stížnost nepřípustná, jak již bylo uvedeno výše.

Ve zbývající části Nejvyšší správní soud kasační stížnost věcně projednal a posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jádrem sporu v projednávané věci jsou důsledky výkonu státního odborného dozoru, který se týkal podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích, konkrétně dodržování podmínek provádění pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Tou se rozumí kontrola technického stavu, činnosti ústrojí a zařízení silničního vozidla, přičemž k jejímu provedení je oprávněna stanice technické kontroly, jakožto specializované pracoviště, k jehož provozování je třeba oprávnění udělené krajským úřadem. Toto oprávnění k provozování stanice

technické kontroly krajský úřad odejme, a to v situacích předpokládaných zákonem o podmínkách provozu vozidel v § 59: „*…jestliže:*

a) při provádění technických prohlídek jsou závažným způsobem porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem,

b) ministerstvo v rámci výkonu státního odborného dozoru nařídilo zastavení provádění technických prohlídek,

c) jestliže uplynula doba, na niž bylo vydáno osvědčení k zahájení provozování stanice technické kontroly, a provozovatel do uplynutí této doby nezískal nové osvědčení.“

Stěžovateli bylo oprávnění k provozování stanice technické kontroly odňato podle § 59 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel, neboť závažným způsobem porušil povinnosti stanovené § 47 a § 48 citovaného zákona tím, že vykazoval provedení technických prohlídek vozidel, aniž by tato vozidla byla k technické prohlídce skutečně přistavena.

Přistavení vozidla je přitom základním předpokladem řádného provedení jeho technické prohlídky a jakkoli tento předpoklad není nikde v zákoně výslovně uveden, je třeba ho dovodit především z povahy věci, jakož i ze samotného textu zákona o podmínkách provozu vozidel a jeho logického výkladu. Má-li se totiž v rámci technické prohlídky prověřit mj. technický stav vozidla (brzdové soustavy, náprava, kola, pneumatiky, podvozek, karoserie, světelná zařízení atd.) je naprosto nepochybné, že dané vozidlo musí být do stanice technické kontroly fyzicky přistaveno. V opačném případě by technická prohlídka nebyla vůbec reálně možná, a proto je třeba jednoznačně odmítnout námitku stěžovatele, že zákon nestanoví povinnost vozidlo k technické prohlídce přistavit.

Nejvyšší správní soud se též neztotožnil s další námitkou, která bezprostředně navazuje na námitku předchozí a která směřuje do výroku rozhodnutí správního orgánu. Jeho nedostatky stěžovatel spatřoval v nedostatečné specifikaci porušení konkrétní právní povinnosti. Stěžovatel tedy brojí nikoli proti popisu skutku, ale proti uvedení ustanovení § 47 a § 48 zákona o podmínkách provozu vozidel ve výroku rozhodnutí s tím, že chybí vymezení konkrétního ustanovení, za jehož porušení byl postižen, což znemožnilo jeho účinnou obranu.

Předmětem úpravy ustanovení § 47 zákona o podmínkách provozu vozidel je technická prohlídka jako taková, včetně jejího vymezení a dalších souvisejících skutečností, jako je předložení protokolu o měření emisí při zahájení technické prohlídky, stanovení požadavků na přístroje, jimiž se provádí, a oprávnění řidiče být přítomen během prohlídky ve stanici technické kontroly. Navazující § 48 citovaného zákona pak stanoví, co všechno stanice technické kontroly při provádění technické prohlídky silničního vozidla zjišťuje, jaké úkony při ní nesmí být provedeny a jaké naopak přípustné provést (jednoduché seřízení světlometů), povinnost vyhotovit o technické prohlídce protokol. Podrobný rozsah a způsob

provedení technické prohlídky stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel. V této vyhlášce je podrobně popsáno, co je třeba učinit před vjezdem na linku stanice technické kontroly, kdy lze prohlídku odmítnout (znečištění vozidla), jak se zaznamenávají závady zjištěné na vozidle atd.

Z uvedeného vyplývá, že provádění technické prohlídky silničního vozidla je strukturovaný proces, který primárně předpokládá fyzické přistavení daného vozidla a který je souhrnně upraven právě v § 47 a § 48 zákona o podmínkách provozu vozidel. Proto pokud správní orgán ve svém rozhodnutí odkázal na porušení těchto ustanovení, vyčerpal tím nepochybně podstatu postupu stěžovatele, který rozhodně nebyl zbaven možnosti se účinně bránit a zpochybnit naplnění podmínek pro odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Ostatně učinil tak již ve svém odvolání, jakož i v podané žalobě, v nichž s výrokem rozhodnutí správního orgánu nesouhlasí a polemizuje podrobně s důvody, o které se výrok opírá.

Námitka napadající nejasnost či vágnost výroku rozhodnutí správního orgánu je proto nedůvodná, neboť stěžovateli bylo od počátku jasné co, je mu kladeno za vinu a za co mu byla odňata licence – povolení k provozování stanice technické kontroly. Jednalo se o vykázání provedení technické prohlídky vozidel bez jejich přistavení do stanice technické kontroly, čímž nepochybně došlo k porušení všech povinností stěžovatele vážících se k technické prohlídce jako takové a k jejímu provádění upravenému v ustanoveních § 47 a § 48 zákona o podmínkách provozu vozidel.

V tomto ohledu je nutno poznamenat, že se nejednalo o porušení jedné marginální či administrativní povinnosti, ale o závažné porušení povinností stanovených zákonem o podmínkách provozu vozidel pro potřeby provádění pravidelné technické prohlídky vozidel silničního provozu. Důsledkem toho pak bylo odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly, které považuje Nejvyšší správní soud za odpovídající závažnosti zjištěného jednání stěžovatele. Nelze proto akceptovat ani jeho poslední námitku, dle které se z jeho strany nejednalo o opakované porušení právních povinností a odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly představuje likvidační opatření.

V daném případě nešlo o porušení povinností stanice technické kontroly u jednoho vozidla, jednalo se o celkem 12 vozidel, u nichž bylo vykázáno provedení technické prohlídky, aniž by k ní byla tato vozidla skutečně přistavena, což významně zvyšuje společenskou škodlivost a celkovou závažnost jednání stěžovatele. Je nepochybně ve veřejném zájmu, aby stanice technické kontroly, která provádí technické kontroly silničních vozidel, provozovala svou činnost v souladu se zákonem. Špatný technický stav vozidel má totiž přímý vliv na bezpečnost všech účastníků silničního provozu. Také proto zákon o podmínkách

provozu vozidel v ustanovení § 82 odst. 3 umožňuje orgánu státního odborného dozoru při zjištění závažných závad v činnosti stanice technické kontroly nařídit okamžité zastavení provádění těchto prohlídek, a v ustanovení § 59 písm. a) pak příslušnému orgánu při zjištění, že povinnosti stanovené tímto zákonem jsou závažným způsobem porušovány, umožňuje, aby provozovateli stanice oprávnění k provozování této činnosti odňal. V takovém postihu pak nelze spatřovat likvidační záměr správního orgánu, namířený proti provozovateli stanice, ale úpravu chránící životy a zdraví všech účastníků silničního provozu.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému odvolacímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Náklady na jeho zastoupení nelze považovat za důvodně vynaložené, neboť tam, kde je k hájení svých zájmů stát vybaven příslušnými organizačními složkami finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt (advokáta). Pokud tak přesto učiní, pak není důvod pro uznání takto mu vzniklých nákladů jako účelně vynaložených; k tomu srovnej nález Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2010, sp. zn. II. ÚS 3246/09, či ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. II. ÚS 1215/10. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu